

i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at bevilge Ministeren et saa stort Beløb, som der her er Tale om. Alt dette, mener jeg, kan behandles og forhandles i Udvalget, jeg har kun villet gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at det er et temmeligt stort Beløb, der ønskes fra den ærede Ministers Side i saa Henseende. Jeg holder mest af, at man saa vidt muligt bestemmer, hvad Pengene skulle bruges til, og ikke overlader Anvendelsen til Ministerens Skøn. Det er jo et ret betydeligt Beløb, der ifølge Lovforslaget kan disponeres over, uden at det egentlig er sikkert, at det bifaldes af den store almindelige Befolkning. Derfor vil jeg henstille, at man i et Udvalg overvejer, hvor stort dette Beløb skal være.

I Hovedsagen skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget, men selvfølgelig dog med de Reservationer, jeg har omtalt, navnlig med Hensyn til de ny Bevillinger og de enkelte Spørgsmaal, jeg har omtalt.

P. T. Nielsen: Det er sikkert med Glæde og Interesse, at Landmændene imødese en Revision af Husdyrloven af 1ste April 1887 med Tillæg af 14de April 1893, og det er derfor heller ikke saa underligt, at det særlig er Landborepræsentanter, der som Landboernes Tolk faa Ordet og tolke de Ønsker, der besjæle vore Landmænd. Den Udvikling, der er foregaaet, siden vi fik Husdyrloven af 1887, er jo gaaet temmelig rask. Der er gjort et stort Arbejde i de forløbne Aar, og der er sket et stort Fremskridt paa disse Omraader, men netop fordi Udviklingen er gaaet saa rask fremad, komme Skavankerne ved den nuværende Lov hurtigere og stærkere frem, end man maaske havde ventet, den Gang Loven blev vedtagen. Der har jo allerede i en Aarrække været fremsat Indvendinger mod Loven paa de Repræsentationsmøder, som Landmændene have afholdt, særlig i de provinsielle Fællesforeningers Møder. Selvfølgelig er det navnlig de Tanker, der ved slige Lejligheder ere komne frem, som Kommissionen, der blev nedsat, har taget under Overvejelse, og som nu ere komne frem i Lovforslaget.

Det ærede Medlem for Nørresundby (J. Jensen) kritiserede noget denne Kommissions Sammensætning. Ogsaa jeg har tidligere, nemlig i Fjor, tilladt mig at kritisere Kommissionens Sammensætning. Jeg tror med det ærede Medlem for Nørresundby, at hvis Kommissionen havde haft en anden Sammensætning, og navnlig,

hvis de mindre Landbrugere havde været stærkere repræsenterede, vilde Lovforslaget maaske have faaet et andet Udseende. Jeg udtalte imidlertid ved samme Lejlighed, at naar Loven kom til Revision, havde vi her at læse Korrektur paa den Betænkning, og det er det, vi nu gøre, saa Ulykken er maaske ikke saa stor endda.

I det store og hele maa jeg sige, at hvor den nedsatte Kommission nærmest har betragtet sig som et Sekretariat for de Ønsker, der ere komne frem fra Landmændene gennem deres Organisationer, og har søgt at give disse Ønsker Udtryk i Lovforslaget, der synes jeg, Kommissionen har været heldig; hvor Kommissionen derimod har været inde paa Veje, som ikke have været saa stærkt fremme i landbointeresserede Kredse, synes jeg ikke, den har været saa heldig med det Forslag, her foreligger.

Jeg skal nu gaa over til at omtale enkelte Paragraffer, idet jeg dels skal omtale, hvad jeg mener der er Fremskridt i Loven, og dels de Bestemmelser, som jeg mener bør kritiseres eller bør undgaas. Jeg skal begynde med § 1, Nr. 1, hvor der er Tale om det Tilskud, som Landboforeningerne faa til deres Dyrskuer. Her er der en Bestemmelse om, at hvis Nabolandboforeninger afholde det aarlige Dyrskue i Forening, kunne de yderligere erholde et Tilskud af 10 pCt. Jeg tror, det er en uheldig Bestemmelse. Der har fra flere Sider været arbejdet for at hemme de smaa Dyrskuer, men man vil da samtidig hemme de smaa Landboforeninger, idet et aarligt Dyrskue er en Eksistensbetingelse for disse. Kommissionen har derfor heller ikke turdet gaa saa vidt, som der enkelte Steder har været udtalt Ønske om, men selv den foreslaaede Bestemmelse, tror jeg, vil maaske i nogen Grad virke hemmende paa de smaa Landboforeninger, og jeg tror ikke, den i og for sig vil være heldig. Det er slet ikke givet, at man, fordi man faar et større Dyrskue ved, at to Nabolandboforeninger slaas sig sammen, faar saa mange i Tale, som man vilde faa, hvis man afholdt to selvstændige Dyrskuer. Jeg tænker navnlig paa Jylland og de tyndt befolkede Egne, hvor Folk ofte have 1, 2, 3 Mil at rejse for at komme til Dyrskue. Hvis Landboforeninger derovre lade sig friste til at gaa sammen med Nabolandboforeninger om et Fællesdyrskue, ville adskillige maaske faa 4, 5, 6 Mil til Dyrskuet, og det vil afholde mange fra at besøge det. Jeg ser nu saaledes paa Dyr-